

VICTORIA
CONNELLY

KATKISTE
ASJADE
ILU

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
The Beauty of Broken Things
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elus või surnud tegelike inimeste või tegelikult aset leidnud sündmustega on juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud The Brewstew Project

Text copyright © 2020 Victoria Connelly. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B03391821
ISBN 978-9949-82-725-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Armastusega Fionale ja Richardile

Algus...

„Muidugi on siin vaja üht-teist kõpitseda,“ sõnas kinnisvara-
maakler.

Naine vaatas toas ringi, nägi pudenevat krohvi, niiskeid kive ja
pehkinud palke.

„Jah,“ vastas ta. „On tõesti.“

„Ja see peegeldub ka hinnas.“

Naine noogutas, teades, et tal veab, et saab sellise maja ostmist
üldse kaaluda.

„Kas ma tohin natuke aega omaette ringi vaadata?“ küsis ta.

„Loomulikult. Ootan väljas.“

Naine vaatas maaklerile järele, kuulates tema kallite kingade
tekitatud heli vanal kiviplatidest põrandal. Ta sai aru, et see on
kvaliteetne põrand. Võib-olla on see üks väheseid asju, mida majas
remontima ei pea hakkama. Ta vaatas kõrget lage ja ahmis õhku. Siin
oli nii palju ruumi. Ega tal üksinda väga palju ruumi vaja olnudki,
aga talle see meeldis, sest see tähendas, et teised inimesed ei hõiva
seda. See kuulus ainult talle ja see oli tähtis.

Nii et natuke oli vaja kõpitseda, aga ei midagi ületamatut, ega ju?
Mitte pärast seda, mida ta oli läbi elanud. Natuke värvi siia, mõned
vaibad sinna. Olgu, võib-olla ka uued talad, krohv ja kiviseina
remont. Mingil hetkel uurib ta seda asja. Ja aknaluugid, et takistada
sel kohutaval tuulel otse Põhjamerelt sisse puhumast, aga – oh – kui
ilus see maja on. Ta jumaldas meekarva valgust, mida kaarakendest

sisse kandus, sajanditega auklikuks kulunud ja küpsemaks muutunud kiviseinu, paljude sugupõlvete jalgadest ära kulutatud trepiastmeid. Oleks privileeg olla nii vana ja kauni, iidse ja ajahambast puretud hoone omanik.

Võib-olla on millegi nii suure ja totralt muinasjutulise ostmine pillamine, mõtles ta mööda kitsaste akendega koridori minnes, aga kus mujal oleks end parem varjata kui lossis?

1. peatükk

Helen Hansard oli unistaja, aga üheksast viieni töö jäi tavaliselt ette. Mitte et see oleks teda täielikult takistanud. Ta hoolitses alati selle eest, et talle jääks ka unistamiseks aega, ükskõik kui kiire tal oli. Ta ei jõua kunagi juhtkonda – seda ta teadis – peamiselt seetõttu, et suure osa ajast, mil ta istub koosolekutel, vahib ta aknast välja, vaadates, kuidas tuul liigub läbi üksiku ilusa puu, mis kasvab Londoni kesklinna tänaval, või kuidas päikesevalgus flirdib vastasmaja akendega. Koolis oli ta samasugune olnud. Heleni õpetajad olid pidevalt tema peale karjunud, et ta vahib aknast välja, aga parata polnud midagi. Helenil oli harukordne oskus näha ilu kõikjal, kuhu ta läks, ja tema õnneks muutis see tema üsnagi tavapärase töö talutavaks.

Ta oli viimased kümme aastat töötanud väikeses reklaamiagentuuris Fiennes and Fairchild, kuhu oli saanud tööle kohe pärast ülikooli lõpetamist. Ta polnud kavatsenud sinna nii kauaks pidama jääda., aga elu oli end niimoodi sisse seadnud ja tema unistused teha midagi paremat, huvitavamalt, *loomingulisemat* olid alatasa ootel, kuna arved tahtsid ju tasumist.

Aga, oojaa, ta elas nende väikeste hetke nimel, mis jäid teetegemise vahele. Niipea kui ta kontorist lahkus, muutus ta kellekski teiseks, kes raputas endalt administraatorirolli ahelad ja sisenes oma teise minasse – tõelisse versiooni sellest inimesest, kes ta oli, sellesse versiooni, mida ta näitas oma sotsiaalmeedia lemmikleheküljel Galleria.

Helen oli avastanud Galleria sihitult internetis ringi tuhnides ning peagi kandsid teda kaasa selle maagia ja fotod imelistest aedadest, metsaradadest ja aialappidest, kus inimesed kasvatasid köögivilja ning nautisid iga hetke. Heleni arvates oli siin väike veebinurgake, mis ei kirjutanud poliitikast, sõjakoledustest ega ärgitanud väitlusi võõrastega, mida nagunii polnud võimalik võita ja kes nagunii ei hoolinud. Galleria oli nagu turvaline pelgupaik, kus inimesed jagasid oma õnnelikke pilte, mis olid kaunilt raamitud, juures leebed sõnad.

Helen jumaldas neid väikseid rõõmuruudukesi ja keris neid päeva jooksul mitu korda, et olla kursis nende inimeste tegemistega, keda ta jälgis. Ta teadis, et mõned neist teenivad oma kunstiga elatist. Nad olid kogunud tuhandeid jälgijaid, ettevõtted piirasid neid ja maksid neile, et oma tooteid reklaamida. Helen polnud päris kindel, kuidas sellesse suhtuda. Ühest küljest oli ju imetusväärne teenida elatist sellega, mida sa üle kõige armastad, aga ta pidi tunnistama, et toodete reklaamimine ei lase kogu sel endale truuks jäämise jutul väga usutavalt mõjuda.

See oli tegelikult Galleria-suguste sotsiaalmeedia lehekülgede teine probleem. Kui palju sellest, mida seal näeb, on tõsi või pigem tervikpilt? Helen oli tihti selle küsimuse esitanud ja oma fotosid postitades sellest teadlikuks saanud. Helen, keda ta oma järgijatele näitab, on lõbus, vaba versioon temast, kelle maailm on täis ilu ja sarmi. Ei mingeid arvutustabeleid, andmebaase, lõputuid meile ja konverentskõnesid. Ta on rõõmsalt jätnud kõrvale koopiamašina, kartoteegikapid, koosolekud ja paljud teised oma elu igavad küljed. Galleria on kindlasti tema ja kõigi teiste elu kõrghetkede näitamise koht, sest kes ikka tahab pildistada pesemata nõusid täis kraanikaussi, näidata hallitavat laiku põhja poole jääva magamistoa seinal või triikimist ootavat pesukuhja? Oh ei. Galleria on õnnis pääsemine selle kõige eest. See näitab inimestest ainult parimaid külgi – ilusaid külgi, kenasti üheks täiuslikuks pildiks redigeeritud, juures paar

luulelist lauset – ja Helenile meeldis see väga. Ainult et tema pildid olid vähehaaval millekski enamaks saanud. Ta ei tahtnud neid alati pressida üheks täiuslikuks kastikeseks päevas. Ta tahtis eksperimenteerida ja avastada. Ta tahtis oma loomingulisi tiibu sirutada ja näha, kas ta suudab lennata.

Ta mõtles selle kõige peale metroost väljudes ja läks läbi rongijaama, et jõuda 17.54 rongile ning pärast eriti igavat päeva kontoris sõita Kenti oma külakesse. Oli aprilli algus ja valgust jagus veel tunniks ajaks, mis tähendas, et Helen sai unistavalt rongiaknast välja vaadata ja muutuvat maastikku nautida. Ehkki ta oli Galleriast sõltuvuses, ei unustanud ta kunagi nautimast lihtsalt istumist ja vaatamist. Nii paljud tema kaasteelistest olid selle väikese rõõmu unustanud. Nüüd vahtisid inimesed ekraane, sest töö ei jäänud kontorisse maha, vaid tuli koju kaasa. Helen keeldus tööd koju kaasa võtmast. Ta lülitas telefoni või pigem töötelefoni välja. Tal oli ka isiklik telefon ning ta võttis selle nüüd välja ja saatis oma abikaasale Luke'ile kiiresti sõnumi, et on rongis. Nagu tal kombeks oli, tegi ta mehele saatmiseks kähku läbi akna foto, kui nad läbi rahvarohke jaama kihutasid.

Ta käis Gallerias oma isikliku telefoniga ja sellega tegi ta ka suure osa fotodest. Tal oli küll kodus mitu väga head fotoaparaati, aga talle meeldis telefoni kasutada, sest seda oli lihtne kaasas kanda ja sel oli hea kaamera. Nüüd keris ta viimati tehtud pilte. Nad olid käinud nädalavahetusel jalutamas metsas, kus ta oli saanud jäädvustada puhast kevadist valgust ja pöökide helerohelist lehestikku. Mõned fotod olid hallist ja mäslevast merest, kui nad rannikut külastasid, kui olid pidanud tuule käes püstijäämiseks pea vastu rinda suruma. Ja siis veel mitu fotot nende aiast, mis oli täis kevade värve: Heleni kallid tulbid terrakotapottides ja krookused katmas õunapuualust maapinda.

Pildistamises on alati midagi maagilist, mõtles Helen, selle ühe hetke jäädvustamises, valguse, tunnete, emotsioonide tabamises. Ta

oli sellest sõltuvuses ja arutles tihti, kas ta suudaks fotograafiaga elatist teenida. Samas ei pruugi see nii suurt rõõmu pakkuda, kui ta seda tööna teeks. See mure oli alati ja ometi ei uskunud Helen, et fotograafia võiks talle pakkuda midagi muud kui õnnetunnet.

Ta tõmbas sügavalt hinge ja soovis siis, et poleks seda teinud. Keegi sõi tema taga liha-munavõileiba. Kui tore oleks elada ilma igapäevase edasi-tagasi rongisõiduta, mõtles ta. Kui põnev oleks teenida elatist kaunite fotode jäädvustamisega. Oleks see võimalik?

Ta vaatas aknast välja ja nägi sama vaadet, mida oli vaadanud kümme aastat. Kümme pikka aastat Londonisse ja koju sõitmist. Kui palju aastaid ta veel peab niimoodi sõitma, enne kui saab pensionile jääda? See mõte halvas ta. Kui just...

Ta keris Galleria fotosid ja sõnumeid, lugedes kommentaare.

Sa oled nii andekas fotograaf!

On see sinu igapäevatöö? Kui ei, siis peaks olema!

Jumaldan su fotosid. Need muudavad alati mu päeva paremaks.

Helen naeratas, saades toetavatest sõnadest hoogu, aga kas sellest piisab, et endale karjäär luua? Luke'il läks oma väikese ehitusfirmaga hästi, aga kas ühise sissetuleku vähenemine mõjutaks neid oluliselt, kuni tema oma uuele firmale jalad alla saab? Ja kas ta suudaks oma firmat juhtida? Tal polnud aimugi, kuidas ise endale tööd leida ja sissetuleku osas ainult iseendale loota. See mõte oli hirmutav ja samas joovastav. Kui ta seda nüüd ei tee, millal siis? Mitte keegi ei tule ju talle rahuldust pakkuvat elu pakkuma, ega? Ta peab selle ise endale looma.

Hetkegi ootamata, sest ta oli oodanud ja raisanud niigi palju aastaid, saatis ta kähku Luke'ile sõnumi.

Mul on sulle ettepanek. H x

Hetk hiljem tuli vastus.

Mulle ettepanekud meeldivad. L x

Helen naeratas.

See ei pruugi meeldida. H x

Räägi! L x

Kui koju jõuan. Varsti olen kohal. H x

Vaadates aknast, kuidas eeslinn läheb üle maapiirkonnaks, täitis Helenit paisuv lootus. Ta ehk isegi suudab seda. Ta on valmis, *enamgi* veel. Natuke vedamist ja palju otsustavust ning ta võib muuta oma elu ja teha tööd, millesse suhtub kirega. Ja kui ta teeks tööd kodus, saaks ta ehk viimaks võtta ammu igatsetud labradori.

Järgmisse jaama jõudes hakkas rong aeglustama ja Helen tegi iga-päevase foto tammest, mida ta pidas enda omaks. Täna kerkis see lojuva päikese taustal, tugev ja kindel seda ümbritseva maastiku keskel. Helen naeratas, kui ta seda ilu jäädvustas, vaadates ekraanile, pildiga rahul.

See jäi tema elu viimaseks fotoks.

Aprilliohtune õhk oli kiiresti jahtunud, päike loojunud ja oli juba ammu pime, kui politseiauto maja ette sõitis. Autos istujad ootasid hetke, nägid majas tuld põlemas ja mehe kogu ringi liikumas. Abikaasa. Ta on kodus.

Nad astusid autost välja ja läksid maja poole.